

TRANSSKRIBERING AF INTERVIEW MED MARTIN BENNER (MB)
INTERVIEWER: FREDRIK OHLANDER (FO), freelancejournalist

Mødested: Værelse 714 på Grand Hôtel, Stockholm

MB: Den her historie, den jeg skal til at fortælle. Jeg siger det allerede nu: Du vil ikke tro på mig. Okay? Men ved du hvad, det vil jeg skide på. For jeg er nødt til at fortælle det, jeg har været udsat for. Fra begyndelsen til enden. Du er nødt til at lade mig tale, indtil jeg har fortalt det hele.

FO: Okay, jeg skal nok lytte. Det er det, jeg har betalt for. Jeg er ikke politimand og ikke dommer. Jeg tier bare stille og lytter.

MB: Det håber jeg. Det er vigtigt, at du lytter, og især at du skriver. Så min historie bliver gemt, bliver ved med at findes. Ellers er den her samtale ikke en døjt værd. Er det forstået?

FO: Selvfølgelig. Det er derfor, jeg er her. For at høre din version af det hele.

MB: Det er ikke min version, du får at høre.

FO: Hvabehar?

MB: Du sagde, at du var her for at høre min version af det, der er sket. Det antyder, at der findes flere versioner. Min og en andens. Og det gør der ikke.

FO: Okay.

MB: Jeg kan godt se, hvad du tænker. At jeg enten er dum i hovedet eller bare har knald i låget. Men sådan forholder det sig ikke, det kan jeg godt forsikre dig om.

FO: Måske skulle vi tage det fra begyndelsen i stedet for at diskutere, hvad jeg tror eller ikke tror. Du hævder altså, at du er blevet

udsat for en sammensværgelse? At du er anklaget for en forbrydelse, som du ikke er skyldig i?

MB: Du har for travlt.

FO: Har jeg det?

MB: Du sagde, at vi skulle begynde med begyndelsen. Men det gjorde du ikke. For da den her historie tog sin begyndelse, var det ikke mig, der sad på anklagebænken.

FO: Undskyld, det har du naturligvis ret i. Men hvorfor fortæller du så ikke bare selv? Så den her samtale bliver sådan, som du vil have den.

MB: Du må undskylde, at jeg lægger så meget vægt på detaljerne. Men det, du skal skrive, efter at vi er færdige med den her samtale, er det vigtigste, du kommer til at skrive i hele dit liv.

FO: Det er jeg ikke i tvivl om.

(Tavshed)

MB: En ting til, som du er nødt til at få at vide, inden vi for alvor begynder at snakke.

FO: Ja?

MB: Det her er fandeme den mest fortærskede fortælling, du nogensinde vil få at høre.

FO: Jaså?

MB: Helt sikkert. Den har alle klichéerne. Uopklarede mord. En stor narkokonge. En succesrig advokat, der er afhængig af sex. Og - trommehvirvel - et nuttet lille barn. Den perfekte film, med andre ord. Hvis ikke det havde været for en vigtig detalje.

FO: Og det er?

MB: At det ikke er en film. At det er sket i virkeligheden. Her og nu. Lige for næsen af alle de sædvanlige idioter, som ikke lagde mærke til noget. Og intet - intet - var, hvad det så ud til at være ved første blik.

1

Det var Bobby, der havde uvejret med. Regn er i og for sig ikke noget usædvanligt i Stockholm. Men jeg husker bestemt, at solen havde skinnet på os, inden Bobby kom ind i mit liv.

Nå, men det regnede altså. Jeg havde ikke specielt meget at lave og havde heller ikke lyst til at få det. Det var sommer, og jeg skulle snart holde ferielukket. Lucy og jeg skulle til Nice og bade og slikke sol. Drikke drinks og smøre hinanden ind i sololie. Belle skulle være hos sin farmor og farfar. På sådan et tidspunkt har man sgu ikke spor lyst til, at det skal ringe på døren. Men det gjorde det. Lucys og min assistent Helmer lukkede ham ind og førte ham ind på mit kontor. Han standsede på dørtærsklen.

Jeg kan godt genkende et problem, når jeg ser et. I samme sekund, jeg fik øje på Bobby første gang, fik jeg en dårlig fornemmelse. Det var ikke hans påklædning. Heller ikke det, at han lugtede som en gammel cigaretfabrik. Nej, det var blikket, der afslørede ham. Øjnene var som to gamle pistolkugler. Kulsorte.

“Hvad drejer det sig om?” sagde jeg uden at tage fødderne ned fra bordet. “Jeg lukker for i dag om et øjeblik.”

“Ikke før du har talt med mig,” sagde manden og trådte ind på kontoret.

Jeg hævdede øjenbrynene.

“Jeg hørte ikke mig selv sige ‘Værsgo at komme ind’,” sagde jeg. “Underligt,” sagde manden. “Før det gjorde jeg.”

Nu tog jeg fødderne ned fra bordet og satte mig ordentligt op. Manden rakte en hånd ind over skrivebordet.

“Bobby T,” sagde han.

Jeg grinede ham lige op i hans åbne ansigt. Og det var ikke noget venligt grin.

“Bobby T?” sagde jeg og tog hans hånd. “Yderst interessant.”

Jeg havde mere lyst til at sige ‘Hold da kæft, hvor latterligt’. Hvem fanden rendte rundt i Stockholm og kaldte sig for Bobby T? Det lød som et dårligt navn til en dårlig gangster i en dårlig amerikansk film.

“Der var en Bobby mere i min klasse, da jeg var lille,” sagde manden. “Så de kaldte os Bobby L og Bobby T.”

“Det siger du ikke? To Bobby’er? Det var usædvanligt.”

Faktisk ikke bare usædvanligt, men unikt. Jeg anstrengte mig for ikke at grine endnu mere, end jeg allerede gjorde.

Bobby stod tavs foran mit skrivebord. Jeg mønstrede ham, oppefra og ned.

“Det var i hvert fald sådan, det var,” sagde han. “Men hvis du ikke vil sige Bobby T, så behøver du ikke. Bobby er fint nok.”

Mine tanker gik atter til den amerikanske filmverden. Der ville Bobby have været en stor, sort mand med en mor med papillotter i håret og en far, der var bankrøver. Selv ville Bobby T have været den ældste i en søskendeflok på fjorten unger, og han ville have scoret damer ved at fortælle om, at han plejede at følge sine mindre søskende i skole, mens hans mor drak. Tænk, at kvinder altid falder for den slags lort. Mænd, som det er synd for.

Men tilbage til virkelighedens Bobby. Han var lys. Mager og hærget. Håret var krøllet af fedt og huden blank. Hvad ville fyren?

“Du er nok nødt til at komme til sagen,” sagde jeg, allerede ved at være træt af min gæst. “Forstår du, det var ikke helt løgn, da jeg sagde, at jeg skulle til at lukke. Jeg har en brandvarm date i aften og ville gerne nå i bad og skifte tøj, inden jeg skal mødes med hende. Det forstår du sikkert godt?”

Det troede jeg overhovedet ikke, han gjorde. Lucy og jeg plejer nogle gange at hygge os med at gætte på, hvornår folk sidst har fået noget sex. Bobby så ud, som om han ikke var kommet til fadet i flere år. Jeg var oven i købet usikker på, om han overhovedet havde for vane at rive den af. Lucy er meget bedre end mig til at se den slags. Hun siger, at det kan ses i den nedre del af håndfladen på mænd, hvis de onanerer meget.

“Jeg er her ikke for min egen skyld,” sagde Bobby.

“Nå, ikke,” sukkede jeg. “Hvem handler det så om? Din far? Din mor?”

Eller din kammerat, der slet ikke havde tænkt sig at slå den gamle dame ned, som han stjal fra i sidste uge?

Det sagde jeg ikke.

Jeg har lært at holde kæft, når det er nødvendigt.

“Det drejer sig om min søster,” sagde Bobby.

Han stod og vred sig, og for første gang blev hans blik blødere. Jeg foldede hænderne på skrivebordet og ventede med noget, der helst skulle opfattes som tålmodighed.

“Jeg giver dig ti minutter, Bobby T,” sagde jeg.

For at han ikke skulle tro, at han havde oceaner af tid.

Bobby nikkede flere gange. Så satte han sig i en af mine gæstestole, uden at jeg havde opfordret ham til det.

“Jeg skal nok fortælle,” sagde han, som om jeg havde givet udtryk for interesse for hans historie. “Du skal hjælpe hende. Altså min søster. Du skal få hende frikendt.”

Hvor mange gange hører man ikke den slags som strafferetsadvokat? Folk bringer sig selv i de mest skumle situationer, og bagefter vil de have hjælp til at slippe ud af dem. Det er ikke sådan, det fungerer. Min rolle som advokat er ikke at hjælpe folk til at komme i himlen i stedet for i helvede. Min opgave er at sørge for, at de, der træffer de store afgørelser, gør deres arbejde ordentligt. Og det gør de som oftest.

“Du mener, at hun er anklaget for at have begået en forbrydelse?”

“Ikke en. Flere.”

“Okay, hun er anklaget for at have begået flere forbrydelser. Har hun ikke allerede en forsvarer?”

“Det havde hun. Men han gjorde ikke sit arbejde ordentligt.”

Jeg strøg mig over hagen.

“Så nu vil hun have en ny advokat?”

Bobby rystede på hovedet.

“Ikke hende,” sagde han. “Mig.”

“Undskyld, men nu forstår jeg ikke. Du vil selv have en advokat? Eller du synes, hun burde få en anden?”

“Det sidste.”

“Hvorfor vil du det, hvis din søster ser anderledes på sagen?” spurgte jeg. “Man skal passe på med at fortælle folk, hvad de vil have. De fleste kan godt passe på sig selv.”

Bobby svælgede, og hans blik blev lige så hårdt som før.

“Ikke min søster,” sagde han. “Hun har aldrig været i stand til at passe på sig selv. Det var altid mig, der gjorde det.”

Så han var en bror, der tog ansvaret på sig. Hvor yndigt. Dem er der alt for få af i denne verden. Eller også er der ikke.

“Hør her,” sagde jeg. “Medmindre din søster er umyndig, har du ikke nogen beføjelser til at gå ind og bestemme noget som helst om hendes forsvar. Du gør hende faktisk en bjørnetjeneste. Det er bedre, hun selv bestemmer.”

Bobby bøjede sig frem og støttede albuerne på mit skrivebord. Jeg kunne ikke holde hans ånde ud og trak mig tilbage.

“Du hører ikke efter, hvad jeg siger,” sagde han. “Jeg sagde, at min søster aldrig har været i stand til at passe på sig selv. Har været. Det er datid.”

Jeg forholdt mig afventende, usikker på, hvad der kom nu.

“Hun er død,” sagde Bobby T. “Hun døde for et halvt år siden.”

Det sker sjældent eller aldrig, at jeg bliver overrasket. Men denne gang blev jeg. For man kunne ikke bare uden videre affærdige Bobby T som fuld eller skæv.

“Din søster er død?” sagde jeg langsomt.

Bobby T nikkede, mærkbart glad for, at jeg endelig havde fattet det.

“Så er du nok nødt til at forklare mig, hvorfor du er her,” sagde jeg. “For døde mennesker har ikke brug for en forsvarer.”

“Min søster har,” sagde Bobby, og hans stemme rystede. “For en eller anden satan ødelagde hendes liv med falske anklager, og jeg vil have dig til at hjælpe mig med at bevise det.”

Nu var det min tur til at ryste på hovedet.

Jeg valgte mine ord med omhu.

“Bobby, du er nødt til at henvende dig til politiet. Jeg er advokat, jeg beskæftiger mig ikke med efterforskninger af forbrydelser. Jeg ...”

Bobby knaldede næven i bordet, så jeg gav et hop, ufrivilligt.

“Jeg vil skide på, hvad du mener, du beskæftiger dig med,” sagde

han. "For nu skal du høre på mig. Jeg ved, at du vil hjælpe min søster. Det er derfor, jeg er her. For det har jeg selv hørt dig sige. I radioen."

Jeg var forbløffet.

"Du hørte mig sige i radioen, at jeg ville hjælpe din søster?"

"Det var præcis, hvad du sagde. At det var enhver advokats drøm at komme til at forsvare sådan en som hende."

Langsomt gik det op for mig, hvad han talte om. Og hvem hans søster var.

"Du er Sara Texas' bror," sagde jeg.

"Tell! Hun hed Tell!"

Hidsigheden i hans stemme fik mig til at rykke tilbage. Han ændrede tonefald i en fart.

"Du sagde, at du ville hjælpe hende," sagde han igen. "Du sagde det i radioen. Så du må have ment det."

Årh, for satan da også.

"Det var et interview om verserende straffesager," sagde jeg, og nu anstrengte jeg mig for at lyde venlig. "Jeg udtrykte mig klodset. Det var dumt af mig. Din søsters sag var meget usædvanlig. Det var derfor, jeg sagde, hun var enhver jurists drøm."

Jeg kunne knap tro, det var sandt.

Over for mig sad broren til den kvinde, der havde tilstået ikke mindre end fem drab, før hun flygtede fra en ledsaget udgang fra fængslet og tog sit eget liv, dagen inden retssagen skulle finde sted.

"Jeg ved godt, hvad du sagde," sagde Bobby. "Jeg har lyttet til det interview den ene gang efter den anden. Det ligger ude på nettet. Og så har jeg tjekket op på dig. Du kan dit kram."

Tænk, at man kan komme så langt med smiger.

Han sagde, at jeg kunne mit kram.

Og det syntes jeg selvfølgelig, han havde ret i.

Men så godt kunne jeg trods alt heller ikke mit kram, at jeg var i stand til at vække de døde til live.

"Jeg er bange for, at du bliver nødt til at acceptere kendsgerningerne," sagde jeg. "Din søster blev anklaget for meget grove forbrydelser. Og hun tilstod, Bobby. Hun kiggede efterforskningslederen og anklageren direkte i øjnene og sagde, at det var hende, der havde myrdet alle de mennesker. Først myrdede hun

to mennesker, mens hun var au pair-pige i Texas i USA. Så myrdede hun tre mere herhjemme i Stockholm. Beviserne var – og er – vægtige. Du kan ikke gøre noget for hende nu.”

Længe sad han tavs og kiggede på mig, inden han sagde noget.

“Hun løj. Det var ikke hende, der myrdede dem. Og det kan jeg bevise.”

Jeg slog opgivende ud med hænderne. Så kom jeg i tanke om det, jeg burde have sagt allerede i begyndelsen:

“Hvis det forholder sig sådan, at du har oplysninger, der peger på, at din søster er uskyldig, så skal du gå til politiet. Med det samme. For så betyder det, at det er en anden, der er morderen, og så skal der sættes en stopper for den person.”

Når jeg bliver vred eller stresset, udvider mine næsebor sig. Som på en hest. Det var noget af det første, Lucy sagde til mig, da vi mødte hinanden, og hvis hun havde set mig nu, ville hun have givet sig til at grine.

“Forstår du, hvad jeg siger, Bobby? Du er nødt til at gå til politiet.”

Den forbandede regn hamrede så vildt på ruden bag mig, at jeg troede, glasset ville blive smadret.

Bobby så også stresset ud.

“Jeg har allerede været der. De ville ikke høre på mig. Ikke mens Sara levede, og heller ikke efter hendes død.”

“Så må du gå derhen igen.”

“Det rager dem langsomt.”

“Det er muligt, det ser sådan ud, men tro mig: De lytter. Hvis de så bagefter vælger at undlade at gå videre med det, du har fortalt, skyldes det, at de regner det for uinteressant. Det er du nødt til at acceptere.”

Bobby rejste sig så hurtigt op, at hans stol væltede. Hans før så blege ansigt var blevet knaldrødt.

“Jeg kommer aldrig til at acceptere det, de gjorde mod Sara. Aldrig!”

Jeg rejste mig også op.

“Så ved jeg ærlig talt ikke, hvad du skal gøre,” sagde jeg. “For jeg kan ikke hjælpe dig.”

Et øjeblik troede jeg, han ville stikke mig en, men så var det,

som om han tvang sig til at holde den værste vrede tilbage. I stedet åbnede han den jakke, han havde på, og tog et stykke sammenfoldet papir ud af inderlommen.

“Her,” sagde han og rakte det til mig.

Tøvende tog jeg imod papiret og foldede det ud.

“Og?” sagde jeg, da jeg havde læst, hvad der stod på det.

“Bevis,” sagde Bobby. “På, at hun er uskyldig.”

Jeg læste det igen.

Det lignede en busbillet eller en togbillet. Teksten var på engelsk.

Houston to San Antonio

5.30 PM

Friday 8 October 2007

Jeg kæmpede mod min irritation. Jeg havde ikke tid til den slags pjat.

“En busbillet, som en eller anden har købt for at rejse fra Houston til San Antonio klokken halv seks om aftenen fredag den 8. oktober 2007. Er det dit bevis på, at din søster er uskyldig?”

“Det er ikke en busbillet, men en togbillet,” sagde Bobby vredt, som om der var stor forskel på de to. “Du kender ikke nok til min søsters sag endnu, det kan jeg høre. Fredag den 8. oktober 2007 blev det første mord begået, som min søster blev anklaget for. Offeret døde klokken otte om aftenen. I en by, der hedder Galveston i Texas. Men min søster kan ikke have været morderen, for på det tidspunkt befandt hun sig i et tog på vej til San Antonio. Det er hendes billet, du står med i hånden.”

Jeg anede ikke, hvilken ende jeg skulle starte i. En billet beviste jo intet. Hun kunne lige så godt have ladet være med at tage toget. Hvis altså billetten nogensinde havde været hendes.

“Hvor har du fået den fra?” spurgte jeg og viftede med papiret.

“Fra Saras veninde Jenny. Hun passede også børn. I samme by som Sara. Hun havde billetten med til politiet i Texas, men de ville ikke have den. Det endte med, at hun fik den sendt til mig med bud, og jeg viste den til min søsters sløve advokat.”

Hvad mere var der at sige?

Det passede, at jeg ikke kendte til detaljerne i Sara Tells sag, men jeg havde læst om sagen i store træk. Bevisførelsen mod hende var solid. Anklageren havde masser af materiale. Billetten beviste ikke en skid.

Men jeg havde forstået, at Bobby ikke havde i sinde at forlade mit kontor, hvis ikke jeg gav ham et eller andet med hjem. Håb. Det var det, som alle, der trådte hen over tærsklen til mit kontor, ville have.

Så jeg gjorde det, jeg plejede at gøre, når der ikke var andre alternativer.

Jeg løj.

“Okay, Bobby,” sagde jeg. “Så siger vi sådan her. Giv mig billetten og dit telefonnummer, og så lover jeg at kigge på sagen. Jeg ringer til dig i slutningen af ugen, lad os sige på søndag, og fortæller dig, om jeg vil arbejde videre med din søsters sag. Og hvis jeg beslutter mig for, at jeg ikke vil, så er du nødt til at acceptere det. Er det en aftale?”

Jeg rakte hånden frem.

Han tøvede længe, men så tog han den.

Hans hånd var kold og tør.

“Det er en aftale.”

Han skrev sit telefonnummer ned på en seddel. Så forlod han endelig mit kontor. Jeg sad tilbage med en gammel togbillet i hånden. Sara Texas kunne fandeme ikke være uskyldig. Og hvis hun var, så var det totalt ligegyldigt, for hun var både død og begravet.

Jeg åbnede den øverste skrivebordsskuffe og smed billetten derned.

Om en time skulle jeg mødes med Lucy, og hun ville garanteret ikke gå i seng med mig, hvis ikke jeg havde været i bad først. Bedst at skynde mig hjem.

Så hørte jeg døren til mit kontor gå op igen, og snart stod Bobby atter inde hos mig.

“To ting mere,” sagde han. “For det første. Sara havde som sagt en advokat. Men han passede ikke sit arbejde. Det vil du få at se, når du går nærmere ind i sagen. At han svigtede hende.”

“Og hvorfor tror du, han svigtede?”

“Han vidste ting og sager, men han sagde ikke noget til nogen. Han kendte til den billet, jeg gav dig. Og som sagt også til andre ting.”

Jeg hader folk, der taler i gåder. Jeg hader lege. Den eneste, jeg leger med, er Belle. Hun er fire år og tror stadig, julemanden findes.

“Hvad er det, du tror, han vidste?”

“Tal med ham. Så vil du kunne forstå. Mere siger jeg ikke.”

Hans retorik irriterede mig, men jeg orkede ikke at gå videre med diskussionen.

“Og det andet? Du sagde, der var to ting?”

Bobby svælgede.

“Min søsters søn. Mio. Han forsvandt den samme dag, som min søster tog sit eget liv. Du skal finde ham.”

Sara Texas havde været alenemor til en lille dreng. Politiet havde en mistanke om, at Sara havde taget livet af ham og gemt hans lig af vejen. Så vidt jeg vidste, havde deres efterforskninger ikke ført til en eneste ledetråd om, hvor barnet var blevet af.

“Nej, nu er jeg nødt til at trække en helt klar grænse,” sagde jeg. “Det her er et advokatfirma, ikke en godgørende forening, der leder efter forsvundne personer. Sorry. Jeg har lovet at kigge på din søsters sag, men hvad der er sket med hendes søn, kan jeg desværre ikke hjælpe dig med at finde ud af.”

“Det hænger sammen,” sagde Bobby. “Det vil du få at se. Alting er en del af den samme historie.”

Så vendte han sig om og gik. Og denne gang kom han ikke tilbage.

“Jeg har ikke tænkt mig at have sex med dig i aften, bare så du ved det.”

Hvorfor siger kvinder den slags? Vi havde knap nået at sætte os ned og bestille den første drink, før Lucy følte sig kaldet til at ødelægge aftenen.

“Du, sex var det sidste, jeg tænkte på, da jeg gik herhen,” sagde jeg.

“Ha!”

“Hvad? Det er sandt.”

Vores drinks kom, og jeg nippede lidt til den beske drik. GT, en tidløs klassiker.

Selvfølgelig købte Lucy ikke min simple løgn. Hun kender mig. Hun kender *mænd*, ved, at vi altid tænker på sex. Det er biologisk, og der er ikke noget at gøre ved det.

“Hvis du ikke tænkte på sex, hvad tænkte du så på?”

“Sara Texas.”

Lucy spruttede og var lige ved at spilde sin drink. Hun drikker altid en Cosmopolitan først, og så vin.

“Den var faktisk skidegod.”

Jeg kunne mærke, hvordan hun slappede af, og hendes smil blev varmere. Måske ville jeg alligevel få noget sex. I så fald måtte jeg hellere takke Bobby ordentligt, næste gang jeg talte med ham.

Alene tanken om at mødes med Bobby igen gjorde mig i dårligt humør. Jeg drak begærligt af min GT og mærkede Lucys hånd på min skulder.

“Er der sket noget?”

“Vi fik besøg på kontoret, efter at du var gået,” sagde jeg.

Jeg fortalte om Bobby, og Lucy lyttede med store øjne.

“Det er jo helt hen i vejret,” sagde hun, da jeg havde fortalt færdig. “Så Sara Texas har en bror, der tror, hun er uskyldig.”

“Sådan forholder det sig vel i de fleste sager,” sagde jeg. “At kriminelle har pårørende, der helst vil tro, de ikke har gjort noget ondt. Men ...”

Lucy ventede.

“Ja?”

“Lucy, for fanden, der er noget mystisk ved den fyr. Altså ud over at han var Sara Texas’ bror. Han var så påståelig. Så overbevist.

“Om at Sara var uskyldig?”

“Ja, dels om det, og dels om, at jeg ville tage hendes sag.”

Lucy rynkede panden.

“Jamen, Sara Texas er jo død?”

“Ja, det er hun da. Og det har hun været i flere måneder.”

Aviserne havde skrevet om hende, spalte op og spalte ned. Om hendes opvækst i Bandhagen, en forstad til Stockholm, og om hendes alkoholiserede far, der havde solgt hende til sine kammerater. Hendes lærere var trådt frem og havde fortalt om, hvor trist en barndom hun havde haft. Grædt havde de også gjort, sagt, at de fortrød, de ikke havde ringet til de sociale myndigheder tidligere.

“Jeg kan knap huske den historie,” sagde Lucy. “Hvordan var det nu, hun havnede i Texas?”

“Hun var au pair-pige.”

“I guder, hvem ansætter dog et menneske som hende som au pair-pige?”

“Hvad mener du med ‘et menneske som hende’? Hvem som helst kan komme til at se godt ud på papiret. Spørgsmålet er snarere, hvordan folk kan finde på at ansætte piger, der lige er flyttet hjemmefra, som au pair-piger. Det er jo ikke ligefrem folk i den aldersklasse, vi plejer at anspore til at blive forældre.”

Lucy drak af sin drink.

“Hvor må det have været en lettelse for hende. At slippe væk fra sin vanvittige familie.”

“Det var det sikkert,” sagde jeg; jeg havde selv tænkt den samme tanke. “Trist, at hun ikke kunne finde noget mere kreativt at bruge

sin nyvundne frihed til end at myrde en masse mennesker.”

Lucy grinede.

“Du er skrap, Martin.”

“Det er du også, baby. Det er derfor, du ikke kan undvære mig.”

Jeg lagde en arm om hendes ryg, og hun lod den blive der.

Engang var vi et par. Jeg tror aldrig, jeg har blæret mig så meget som dengang. Jeg, Martin Benner, havde haft held til at erobre den lækreste jurist i hele Stockholm, eller muligvis i hele Sverige. Lucia ‘Lucy’ Miller. Større end det blev det ikke.

Ikke større, og heller ikke specielt holdbart. Det var selvfølgelig min skyld, det ikke holdt. Jeg gik, som sædvanlig, i panik og begyndte at gå i seng med andre. En lille del af mig tror, jeg ikke kan lade være. Alle har deres dårlige vaner. Nogle ræber, når de har spist, andre er ikke i stand til at være monogame.

“Hvor er Belle i aften?” sagde Lucy.

“Sammen med barnepigen,” sagde jeg kort for hovedet.

“Meget apropos det med at overlade børneopdragelsen til en anden.”

“En anden, der ikke længere er et barn selv. Signe er femoghalvtreds, den perfekte alder for en barnepige.”

“Sikke noget ævl, den eneste grund til, at du ansatte så gammel en barnepige, er at du vidste, du ikke ville blive fristet til at bolle hende.”

Jeg hældte resten af drinken i mig, lod, som om jeg ikke havde hørt noget.

“En til, tak,” sagde jeg til bartenderen.

“Du synes stadigvæk ikke, at Belle skal med til Nice?” spurgte Lucy.

“Belle skal helt sikkert ikke med til Nice. Hun skal være sammen med sin farfar og farmor imens. Det er helt fint.”

De fleste, der møder mig, tror ikke på, at jeg har et barn. Det har jeg heller ikke. I hvert fald ikke nogen biologiske børn. Og absolut ikke nogen planlagte. Belle er, eller var, min søsters barn. Min søster og hendes mand døde i en flyulykke for lidt over tre år siden. Belle var ni måneder gammel dengang. Ingen, inklusive mig selv, havde regnet med, at Belle skulle komme til at bo hos mig. Alle havde regnet med, at hun skulle bo hos sin faster

og hendes familie. Men hendes faster, den møgkælling, mente ikke, hun kunne tage sin brors datter til sig. Hun havde allerede to børn, sagde, at det var uretfærdigt over for de andre at tage en unge mere ind i familien. Hendes mand var enig med hende, sagde, at de ikke havde tid og råd til at opfostre en baby mere. Det passede ikke ind i deres fine idyl med et forældreløst barn. Huset var for lille, og det samme var bilen.

Men det var, som Lucy sagde dengang. Det eneste, der var for lille, var deres hjerterum.

Så Belle ville havne hos en plejefamilie. I Skövde af alle steder.

Jeg kan huske, hvordan min puls røg i vejret, da jeg fik det at vide. Hvordan jeg kom hen på socialkontoret, aner jeg ikke, men pludselig befandt jeg mig der.

“Jamen, vi har jo talt om det her,” sagde kvinden på socialkontoret. “Belles faster vil ikke tage sig af hende. Og du vil heller ikke. Hvad angår din mor, altså Belles mormor, så er hun for gammel. Det samme gælder hendes farmor og farfar. Altså må det blive en anden, der påtager sig ansvaret for hende.”

Hun smilede opmuntrende til mig.

“Familien har stor erfaring som plejefamilie. De bor på en fin gård med mange dyr. Det bliver et godt miljø for Belle at blive et helt menneske i.”

Jeg kunne se det så tydeligt for mig. At Belle havnede hos nogle bondejokker på landet og lærte at malke køer med hånden. Nej, fandeme om det skulle ende på den måde.

“Jeg har ombestemt mig,” hørte jeg mig selv sige. “Hun skal bo hos mig.”

Jeg græd den aften. For første gang i rigtig mange år. Jeg havde ikke engang grædt til min søsters begravelse. Da jeg var færdig med at græde, gik jeg ind på mit arbejdsværelse og bar alle møblerne ud. Malede væggene gule og lod gulvene afhøvle. Belle flyttede ind fire dage senere. Inden da havde jeg aldrig i mit liv prøvet at skifte en ble. Aldrig varmet en flaske vælling. Faktisk aldrig før mærket tyngden af sådan et lille menneske i min favn.

Det sker stadig, at jeg har mareridt om, hvor meget Belle skreg i begyndelsen. Hvis ikke det havde været for Lucy og min mor, ville jeg aldrig have overlevet det første år. Men nu her bagef-

ter synes jeg, det var det værd. Det er dejligt en gang imellem at gøre det rette.

Lucy bestilte et glas vin.

“Det skal blive dejligt at slippe væk,” sagde hun.

“Synes jeg også,” sagde jeg.

Jeg trak hende tættere ind til mig, indsnusede duften af hendes hår. Det var okay, at hun ikke ville gå i seng med mig, så længe hun ikke gik i seng med andre.

“Hvad vil du så gøre?” spurgte Lucy.

“Med hvad?”

“Med Sara Texas og hendes bror.”

“Hvad jeg vil gøre? Ingenting, selvfølgelig. Jeg mener, hvad kan man stille op? Kvinden er død. Hun tilstod, Lucy. *That's it*. Det er slut, ikke mere at spekulere over.”

“Og billetten?”

“Ja, hvad med den? Det er bare en togbillet. Den beviser ingenting. Desuden er det ikke min opgave at efterforske den slags detaljer. Det må politiet tage sig af.”

Lucy tav. Hun vidste, at jeg havde ret. Det, der forbavtede mig, var at hun overhovedet nævnte det.

“Hvad tænker du på?” spurgte jeg.

“Ingenting. Det er barnligt af mig. Selvfølgelig var hun ikke uskyldig. Og hvis hun ikke var, så forholder det sig sådan, som du siger. At det er politiets opgave at tage sig af det.”

Hun drak af sin vin.

Selv fik jeg øje på en kvinde i den anden ende af lokalet. Flot og tydeligvis træt af dem, hun var sammen med. Hun holdt om sit vinglas med begge hænder. Ingen ring. Hende ville jeg kunne score på mindre end en halv time.

Lucy fulgte mit blik.

“Du er fandeme helt utrolig, Martin.”

“Hold da op, jeg sonderer bare terrænet lidt.”

Jeg kyssede hende på kinden.

“Det gør vel ikke noget?”

Lucy så sur ud.

“Drik ud,” sagde hun.

“Vil du hjem?”

“Ja, og du skal med. Jeg har ombestemt mig. Jeg vil alligevel have sex med dig i aften.”